

Hana Fousová, rozená Reinwaldová, pochází z židovské rodiny. Jméno Reinwald je z němčiny a znamená čistý les. Hana Fousová se narodila v roce 1934.

Narodila jsem se v Hradci Králové, ale tam jsem se jenom opravdu v nemocnici narodila a pak jsme jeli do Městce Králové, což je takový malý městečko blízko Poděbrad.

Tatínek zemřel v roce 1940 a dva roky poté maminka musela odjet do Terezína.

No a potom dostali všichni židi předvolání do transportu. To bylo po Heydrichovi, po atentátu. A moje maminka to nedostala, protože jsem já byla jako malá, mně bylo osm, tak se říkalo, že ji chráním nějak, nebo něco. A v neděli dostala mamka telegram, že se má dostavit s těmi ostatními. Mně to nikdo neřikal, ale z dopisu, co psala svému bratrovi, tak tam právě píše, že volala do toho Kolína. Co to má znamenat, že neměla jít a oni řekli. Přijed'te a tady se to vysvětlí. Takže jela se všema ostatníma.

Pro Hanu Fousovou to bylo velmi těžké období, protože nevěděla, co s ní bude a kdo se o ni postará.

Maminka měla přítelkyni, které jsem já říkala teto a měla jsem ji hrozně ráda. Tam bych byla hned od minuty. Jenomže její manžel byl advokát, měl kancelář advokátní, no a oni řekli, že si mě nemůžou vzít, že by třeba musel zavřít tu kancelář, takže k nim nemůžu.

Poté co došla druhou třídu si pro ni přijel strýc, kterého nikdy předtím neviděla... Ten ji odvezl ke svým rodičům.

Vůbec nevím, kde to bylo, jak se ta vesnice jmenovala. V životě jsem ty lidi neviděla.

V Terezíně se maminka náhodou setkala s bývalým známým z Poděbrad a díky jeho pomoci mohla své dceři občas posílat dopisy. Hana Fousová žádný z nich dnes už nemá, její teta je ze strachu vždycky hned po přečtení spálila.

Jo a pak mně maminka v jednom dopise psala, že dělá v kuchyni a že až se vrátí, že bude mít svaly jak zápasník, protože tahá 30ti litrový hrnce.

V posledním dopise se zmiňuje o transportu polských dětí.

A to bylo 1500 dětí polskejch z Bialistoku, kterejm před očima postříleli rodiče. A ty děti, řekli Němci, že použijou na výměnu zajatců německejch důstojníků.

Děti z Bialistoku byly později deportovány do Osvětimi a zavražděny. Maminka Hany Fousové se dobrovolně přihlásila jako jejich ošetřovatelka, aniž by tušila, jaký jí čeká osud.

Potom po válce se nevrátila, vždycky někdo zvonil. Ted' chodily různý příbuzný, se vracely. A já vždycky jsem říkala: To je mamka. A letěla jsem po tý Pavlači dlouhý otevřít. No a pak, to jsem si uvědomila až dodatečně. Nikdo mi nic neřikal, ale tak po sobě koukali divně, jo? Když ta mamka se nevrátila, protože to bylo takový, jako jsem si říkala. Třeba ztratila paměť'. To jsem ještě nevěděla, že šli do plynu. Ale když se neozvala, tak jsem si říkala: Třeba ztratila paměť', třeba je někde v Rusku v zajetí, jo a takovýhle ty a třeba se ještě vrátí.

O tom co se s maminkou stalo se Hana Fousová dozvěděla až 20 let po válce.